

много си ся ползувалъ отъ ученіето си. Фразата ти е блескава, пріятелю. Пишешъ наистинѣ чудесно.

— Само това ли ми казувашъ? казва му Волскый.

— Потърпи малко. Завчера пріехъ два русскы вѣстника, въ които има да пишешъ нѣщо за тебе; защото вижда ся че си станѣлъ доста чувовень. Понеже хвалятъ до Бога кротѣстьтъ и великодушнѣто на законныйтъ ти царь, Императора на всичкиѣ Россіи а кытятъ и тебе съ много похвалы. . . . Слушай!

И като взе отъ маскѣтъ единъ отъ двата вѣстника, прочете слѣдующето: „Единъ благородень полякъ, Графъ Владиславъ Волскый, види ся раскаянъ въ тѣмницѣтъ, защото ся біеше въ гърды, и проливаше сълзы като изворы. — „Никога, выкаше, нѣма да си простѣтъ дѣто съгрѣшихъ на най-добрытъ отъ господаритѣ. Но обѣщавамъ ся за надрѣдъ да бѣдѣ най вѣренъ отъ поданицытъ му.“ Дано всички Поляцы да подражаѣтъ тогози младыйтъ благородникъ! Благородна кръвь не лъже. Единъ Волскый не може да си остане заблудень и лудующъ за много врѣме.“ Така го-